

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie ze skargi J. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 marca 2007 r., sygn. akt II NC (...) wydanego w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej N.(...) położonej w S. przy ulicy L.

przeciwko J. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2008 r., zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 stycznia 2008 r., sygn. akt II Nc (...) [II Co (...)],

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Pozwany J. M. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 29 marca 2007 r., wydanego w sprawie II Nc (...) [k. (...) tych akt]. W nakazie tym zobowiązano pozwanego do zapłaty wyszczególnionych w nim kwot wraz z odsetkami na rzecz powodowej Wspólnoty Mieszkaniowej.

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 11 stycznia 2008 r. odrzucił skargę pozwanego z tej racji, że skarga nie została podpisana przez profesjonalnego

pełnomocnika zgodnie z regułą wyrażoną w art. 87¹ § 1 k.p.c. przyjmującą tzw. przymus adwokacko-radcowski (art. 424⁶ § 3 k.p.c.).

Na postanowienie Sądu Rejonowego odrzucające skargę zażalenie wniósł pozwany i wniósł o jego uchylenie [k. (...) akt sprawy].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zarysowały się rozbieżności co do tego, czy odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z tej przyczyny, że została ona sporządzona z naruszeniem przymusu adwokacko – radcowskiego (art. 87¹ § 1 k.p.c.), należy do kompetencji Sądu Najwyższego, czy też rozstrzygnięcie takie może być wydane także przez sąd pierwszej instancji lub drugiej instancji. Należy podzielić stanowisko, zgodnie z którym sąd odwoławczy jest uprawniony do odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdy została ona sporządzona, z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c., przy czym podobna kompetencja przysługuje także sądowi pierwszej instancji, gdy skarga dotyczy jego orzeczenia (art. 424¹ § 2 k.p.c.). Stanowisko takie zajął np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 kwietnia 2006 r., IV CZ 30/06 (nieopubl.) i w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2005 r., III CZ 99/05 (nieopubl.). Niezależnie od tego na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 27 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005, z. 10, poz. 180).

Skarżący złożył wprawdzie takie zażalenie, ale nie zostało ono podpisane przez adwokata lub radcę prawnego. Sformułowany w art. 87¹ § 1 k.p.c. przymus adwokacko-radcowski odnosi się także do wnoszenia środków odwoławczych (zażalenie) do Sądu Najwyższego od rozstrzygnięć (postanowień) wydanych przez sąd pierwszej lub drugiej instancji w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W tej sytuacji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i w zw. z art. 370 k.p.c. należało odrzucić zażalenie pozwanego.